

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **J.B.**,
bytem [adresa]
adresa pro doručování [adresa]

proti

žalované: **Univerzita Karlova v Praze**
sídlem Ovocný Trh 3, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 15. 12. 2015, čj. POP/UKRUK/10/119247/2015,

takto:

- I.** Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 15. 12. 2015, čj. POP/UKRUK/10/119247/2015, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze (dále též „**rektor**“) ze dne 15. 12. 2015, čj. POP/UKRUK/10/119247/2015 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí rektora ze dne 20. 10. 2015, čj. POP/UKRUK/10/119247/2015 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím rektor dle § 68 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 58 odst. 2 – 4 a odst. 8 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), v rozhodném znění (dále jen „**zákon o vysokých školách**“), stanovil žalobci poplatek spojený se studiem ve výši 16 500 Kč za dalších započatých 6 měsíců studia od 3. 9. 2015 do 3. 3. 2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 5. 1. 2016, rektor žádost žalobce o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí zamítl a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Rektor v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že Prvostupňovým rozhodnutím stanovil žalobci jako správní orgán prvního stupně podle § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách ve spojení s čl. 6 odst. 2 Přílohy č. 6 Statutu Univerzity Karlovy – Poplatky spojené se studiem (dále jen „**Příloha č. 6 Statutu**“) poplatek za delší studium ve výši 16 500 Kč na dobu od 3. 9. 2015 do 3. 3. 2016 se splatností do 31. 1. 2016.
4. Dále rektor konstatoval, že žádost o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí byla podána oprávněnou osobou a včas. Doplnil, že „*přezkoumal, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy Univerzity Karlovy v Praze*“.
5. V návaznosti na uvedené, rektor v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že „*při vydání napadeného rozhodnutí byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a byly splněny podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem a výše poplatku spojeného se studiem, období, na něž byl stanoven, i termín splatnosti byly stanoveny správně způsobem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí*“.
6. Uzavřel, že vzhledem k § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách a čl. 3 odst. 4 Přílohy č. 6 Statutu proto žádost o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí zamítl a rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

7. Žalobce vznesl v podané žalobě dva žalobní body.
8. Pod **prvním žalobním bodem** namítl, že Napadené rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Doplnil, že obecné konstatování v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nelze za dostatečné odůvodnění považovat, a to zejména pro nevypořádání námitek vznesených žalobcem v žádosti o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí.
9. V rámci **druhého žalobního bodu** pak žalobce namítl nezákonnost Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí spočívají v nesprávné aplikaci § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách záležející v tom, že žalovaná nebyla podle žalobce oprávněna stanovit poplatek za delší studium podle § 58 odst. 4 ve spojení s odstavcem 3 zákona, neboť nebyl v předmětné věci naplněn předpoklad předvídaný v odst. 3 naposledy uvedeného ustanovení spočívající v překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 5. 2016 uvedla, že při vydání Prvostupňového rozhodnutí vycházela z jednoznačně zjištěného skutkového stavu, který žalobce nerozporuje, resp. dokonce v podané žalobě přímo potvrzuje.
11. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaná podotkla, že Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna. K námitce nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, čj. 6 Ads 26/2009 - 67, a doplnila, že pokud by soud zaujal stanovisko, že Napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, lze v daném případě podle ní zjistit skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, ze správního spisu, přičemž skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou podle jejího přesvědčení ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné.
12. K **druhému žalobnímu bodu** žalovaná konstatovala, že žalobce je absolventem magisterského studijního programu Právo a právní věda, studijního oboru na Právnické fakultě žalované, který absolvoval dne 16. 1. 2013. Proto mu v daném případě nebyl vyměřen poplatek podle § 58 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3 zákona o vysokých školách, ale poplatek podle § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách při použití odst. 3 uvedeného ustanovení.

13. Žalovaná v návaznosti na rekapitulaci předmětných ustanovení zdůraznila, že celková doba žalobcova dalšího studia překročila standardní dobu studia, tj. dva roky, neboť (jak sám žalobce uvádí) žalobce studuje jako absolvent magisterského studijního programu v dalším studijním programu již dva roky a šest měsíců. Žalovaná zdůraznila, že v případě absolventa totiž zákon o vysokých školách neposkytuje nezaplatněnou dobu dalšího studia v rozsahu standardní doby studia navýšené o jeden rok.
14. Správnost tohoto přístupu podle žalované potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, čj. 7 As 46/2013 - 34, č. 2964/2014 Sb. NSS.

V. Replika žalobce

15. Žalobce v podané replice ze dne 8. 6. 2016 konstatoval, že žalovaná ve vyjádření poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 46/2013 - 34 přiznává, že měla postupovat podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, čímž podle žalobce implicitně potvrzuje správnost žalobní argumentace.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. Účastníci řízení ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž souhlasili (souhlas žalované byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Žalobce přitom nenavrhl provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovanou, a které by bylo třeba provést při jednání.
17. Městský soud v Praze úvodem předesílá, že správní soudy v minulosti konstatovaly, že rozhodnutí o stanovení poplatku podle § 58 zákona o vysokých školách je rozhodnutím správního orgánu podléhajícím přezkumu ve správním soudnictví. Soud v tomto ohledu za všechny poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, čj. 2 As 50/2004 - 64, publikovaném pod č. 907/2006 Sb. NSS, podle nichž *„stanovení poplatku studentovi dle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, za studium delší, než je standardní doba zvětšená o jeden rok, s vymezením výše tohoto poplatku, vzniku povinnosti bradit tento poplatek a termínu splatnosti, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví“*.
18. Soud dále připomíná, že podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách platí, že *„na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů ode dne přijetí žádosti nebo oznámení předmětné skutečnosti“*.
19. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení platí, že *„o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta musí být student prokazatelným způsobem uvědomen. Rozhodnutí se vyznačuje do dokumentace o studentech vedené vysokou školou nebo její součástí, na které je student zapsán“*.
20. Podle odst. 3 písm. f) předmětného ustanovení pak platí, že *„rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4 musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součástí“*.
21. Odst. 4 první věta uvedeného ustanovení pak aprobuje přípustnost opravného prostředku proti takovému rozhodnutí, když stanoví, že *„student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout“.

22. Soud současně nepřehlédl, že podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách platí, že „*studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předešlých studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství“.*
23. Z odst. 4 tohoto ustanovení se pak podává, že „*studuje-li absolvent bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každý další započatý jeden rok studia nejvýše základ podle odstavce 2; to neplatí, studuje-li absolvent bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu či jde-li o souběh řádných studijních programů nepřesahující standardní dobu studia programu jednoho. Pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3“ (pozn. zvýraznění doplněno).*
24. V logice uspořádání žalobních bodů soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti **prvního žalobního bodu**, jímž žalobce namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů pro nevypořádání námitek vznesených žalobcem v žádosti o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí.
25. Správní soudy ve vztahu k nárokům kladeným na odůvodnění rozhodnutí vydaného v režimu § 68 zákona o vysokých školách opakovaně dovodily, že přestože se na postup při vydání těchto rozhodnutí (tedy i rozhodnutí ve věci stanovení poplatku spojeného se studiem podle odst. 3 písm. f) naposledy uvedeného ustanovení) nevztahuje podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách správní řád, je třeba zajistit, aby bylo takové rozhodnutí řádně odůvodněno a dostalo požadavku přezkoumatelnosti.
26. Nejvyšší správní soud v tomto směru konstatoval, že veřejná vysoká škola je nadána dvojitou pravomocí, neboť může vykonávat samosprávu i veřejnou správu. Jedná se o právnickou osobu *sui generis*, s „*charakteristickými rysy veřejnoprávní korporace, a to právě s ohledem na výše zmíněné smíšené formy činnosti představující jednak státní správu a jednak korporativní veřejnou samosprávu v oblasti výzkumu a výuky. Veřejná vysoká škola, resp. její orgány rozhodující o právech a povinnostech studentů vystupují nikoli nezávisle na svém charakteru veřejné korporace, ale právě z důvodu svého charakteru veřejné korporace, tedy jako nositelé pravomocí. Adresáti jejich veřejnoprávního působení jsou potom dotčení studenti, kteří se proti takovým rozhodnutím mohou bránit, neboť nelze akceptovat, aby se v tomto ohledu veřejná vysoká škola vymkla jakékoliv kontrole a svému účelu, k jehož plnění je zavázána státu, jakožto primárnímu nositeli vrchnostenské pravomoci“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, čj. 9 As 1/2009 - 153).*
27. Rozhodnutí o vyměření poplatku za prodlouženou dobu studia spadá podle Nejvyššího správního soudu do veřejnoprávního působení veřejné vysoké školy a je soudně přezkoumatelné (srov. shora cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 50/2004 - 64). Soud tedy musí mít možnost posoudit správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. K tomu účelu musí být z rozhodnutí o vyměření poplatku možné ověřit, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním veřejná vysoká škola dospěla, z jakých vycházela podkladů, jaké použila právní normy, jakým způsobem subsumovala zjištěný skutkový stav pod příslušný předpis (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, čj. 9 As 23/2013 - 63).
28. Správní soudy tedy v uvedeném směru konstantně judikují, že i na rozhodnutí veřejné vysoké školy o vyměření poplatku za prodlouženou dobu studia je zapotřebí aplikovat obecné zásady

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správního práva, z nichž plyne především povinnost tato rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

29. Uvedené závěry přitom byly správními soudy formulovány již v době, kdy zákon o vysokých školách výslovně nestanovil povinnost rozhodnutí ve věci stanovení poplatku spojeného se studiem vyhotovit písemně a zajistit, aby obsahovalo odůvodnění a poučení o opravném prostředku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, čj. 4 As 47/2006 - 51, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2007, čj. 3 As 15/2007 - 37). Tím spíše pak tyto závěry platí za situace, kdy ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o vysokých školách ve znění rozhodném pro předmětnou věc veřejné vysoké škole výslovně ukládá povinnost takové rozhodnutí odůvodnit.
30. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o vyměření poplatku souvisejícího se studiem bez náležitého odůvodnění je nutno podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů považovat za nepřezkoumatelné.
31. Správní soudy přitom ustáleně judikují, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek.
32. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, či ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Specificky pak soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Asz 27/2004 - 74, které byly nesčetněkrát aplikovány v navazující judikatuře, podle nichž je třeba za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat rozhodnutí, v němž se soud či správní orgán nevypořádá se všemi uplatněnými námitkami.
33. Uvedená rozhodovací praxe správních soudů vychází z konstantní judikatury Ústavního soudu akcentující význam přezkoumatelného odůvodnění z pohledu práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
34. Lze tedy shrnout, že nevypořádá-li se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro které je třeba je zrušit. Podle právního názoru vyjádřeného v nesčetném množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu takové rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
35. V nyní posuzované věci žalobce v žádosti o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí podané ve smyslu § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách (jakkoli bylo toto podání označené jako „odvolání“) vznášel námitky, jimiž především poukazoval na to, že žalovaná nemohla podle jeho přesvědčení na skutkovém půdorysu dané věci vyměřit poplatek za překročení doby dalšího

studia podle § 58 odst. 4 ve spojení s odst. 3 zákona o vysokých školách s tím, že naposledy uvedené ustanovení umožňuje takový poplatek vyměřit teprve při překročení standardní doby studia zvýšené o 1 rok. Současně pak žalobce v žádosti o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí vznášel některé další námitky (změna interpretace relevantních předpisů žalovanou, zvláštní okolnosti prodloužení dalšího studia).

36. Žalovaná se však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezila na zcela obecnou a paušální poznámku, podle níž „*při vydání napadeného rozhodnutí byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a byly splněny podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem a výše poplatku spojeného se studiem, období, na něž byl stanoven, i termín splatnosti byly stanoveny správně způsobem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí*“. Nikterak se přitom k námitkám vzneseným žalobcem v jeho žádosti o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí nevyjádřila a nevypořádala se s nimi. Z Napadeného rozhodnutí tak není seznatelné, zda a pokud ano, z jakých důvodů považovala žalovaná námitky žalobce vznesené proti posouzení provedenému Prvostupňovým rozhodnutím za liché, mylné nebo vyvrácené.
37. Odmítnutí námitek žalobce a důvody, o které žalovaná svůj závěr opírá, žalovaná předestřela teprve v rámci své procesní obrany v soudním řízení. Takový postup však podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů nemůže vady rozhodnutí vydaného správním orgánem zhojit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007 - 84, či ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71).
38. Za této situace soudu nezbylo, než s poukazem na shora podrobně rekapitulovaný judikatorní rámec uzavřít, že žalovaná zatížila Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když se v jeho odůvodnění omezila na shora citovaný paušální závěr a nikterak, a to ani *implicite* se nevypořádala s námitkami vznesenými žalobcem v žádosti o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí.
39. Na uvedeném závěru přitom nemůže ničeho změnit poukaz žalované na stanovisko vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, čj. 6 Ads 26/2009 - 67, které by dle přesvědčení žalované umožňovalo nedostatky Napadeného rozhodnutí překlenout.
40. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že míra podrobnosti úvah správního orgánu závisí mj. na složitosti skutkové i právní stránky věci. V určitých případech lze tedy připustit, že ve skutkové i právně zcela jednoznačných věcech je nedostatek důvodů rozhodnutí správního orgánu sice i tak procesní vadou, ovšem takovou, která nemusí mít v daném případě vliv na zákonitost rozhodnutí správního orgánu o věci samé a nemusí být tedy důvodem zrušení rozhodnutí, pokud zákonitost rozhodnutí lze v takovém případě zcela nepochybně ověřit ze správního spisu. Uvedené závěry byly v minulosti vysloveny v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutím správních orgánů ve věcech důchodového pojištění. Soud v této souvislosti pro větší stručnost poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, publikovaném pod č. 1389/2007 Sb. NSS, dle něhož (s odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, čj. 6 A 825/95 - 7, uveřejněný v Soudní judikatuře správní pod č. 683/2000) „*soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné*“. Obdobné závěry Nejvyšší správní soud judikoval mj. ve svých rozsudcích ze dne 6. 5. 2009, čj. 6 Ads 26/2009 - 67, na který poukázala žalovaná, kde soud rovněž uvedl, že „*je možné při vědomí dostatečné opory skutkových podkladů v obsahu spisu a při zjevnosti právní úvahy žalované slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků na obsah odůvodnění správního rozhodnutí*“, či ze dne 4. 11. 2008, čj. 6 Ads 131/2007 - 123.
41. Sám Nejvyšší správní soud ovšem opakovaně potvrdil, že takto nelze uvedené vady překlenout v případě, kdy věc takto zjevná není. Předně je třeba zdůraznit, že shora uvedené závěry byly

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

formulovány především ve vztahu k prvostupňovým rozhodnutím správních orgánů ve specifické oblasti důchodového pojištění, přičemž Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že o jiný případ se jedná v situaci rozhodování o opravném prostředku, v jehož odůvodnění je nutno se vypořádat s námitkami vznesenými účastníkem řízení (rozsudek ze dne 7. 9. 2011, čj. 6 Ads 99/2011 - 43).

42. V daném ohledu soud proto nemohl přehlédnout, že se žalovaná s námitkami v souladu s dříve uvedeným nikterak nevypořádala ani se k nim nijak nevyjádřila a na místo toho toliko paušálně konstatovala, že Prvostupňové rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody byly shledány správnými. Správní soudy přitom v této souvislosti dlouhodobě judikují (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92 - 23 (uveřejněný v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994 a ve Správním právu č. 2/1994, str. 90), že rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, čj. 5 As 49/2008 - 62).
43. Pro úplnost lze doplnit, že soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalovaná v obdobné věci týkající se poplatku žalobce za překročení doby dalšího studia v následném období, vedené u zdejšího pod sp. zn. 9 A 195/2016, odůvodnila rozhodnutí o žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí o stanovení poplatku podle § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách nesrovnatelně podrobněji, přičemž se detailně vypořádala s námitkami vznesenými žalobcem. Jakkoli se tedy v nyní posuzované věci mohlo jednat o exces z běžného přístupu žalované k odůvodňování rozhodnutí vydaného v režimu § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, nemohl soud bez dalšího shora popsané nedostatky přehlédnout a recipovat chybějící odůvodnění z jiného rozhodnutí žalované.
44. Soud nicméně nad rámec nezbytného odůvodnění závěrů k nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů ve vztahu k námitkám vzneseným v rámci **druhého žalobního bodu** dodává, že v rozsudku vydaném dne 26. 6. 2018 v související věci vedené u Městského soudu v Praze mezi týmiž účastníky pod sp. zn. 9 A 195/2016 na tuto argumentaci žalobce nevěšel. S poukazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu k otázce interpretace § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách (závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, čj. 9 As 160/2016 - 49, a ze dne 29. 8. 2013, čj. 7 As 46/2013 - 34), zcela potvrzující správnost postupu žalované při posouzení rozhodné právní otázky, soud v označené věci obdobně formulovaným žalobním námitkám nepřisvědčil.
45. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pro jeho nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná se v dalším řízení při vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce o přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách vypořádá s žalobcem vznesenými námitkami a uvede k nim přezkoumatelným způsobem své závěry, které založí na úvahách, jež ji k takovým závěrům vedou.
46. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
47. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu však v nyní posuzované věci představuje pouze zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu